

Sygnatura akt VI Ka 661/23

Warszawa, dnia 19 marca 2024 r.

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy - stażysta Małgorzata Jaworska

4 przy udziale prokuratora Marii Jaskuły

5 po rozpoznaniu dnia 15 marca 2024 r.

6 sprawy M. J. (2), s. B. i A., ur. (...) w W.

7 oskarżonego o przestępstwo z art. 288 § 1 kk

8 i P. S., s. M. i M., ur. (...) w O.

9 oskarżonego o przestępstwa z art. 288 § 1 kk, art. 190 § 1 kk, art. 217 § 1 kk

10 na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego P. S.

11 od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

12 z dnia 10 lutego 2023 r. sygn. akt II K 60/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcia z punktów 5 i 6 dotyczące kary łącznej grzywny i zaliczenia na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności;
2. w miejsce orzeczonej wobec oskarżonego P. S. w punkcie 3 kary grzywny wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
3. w miejsce orzeczonej wobec oskarżonego P. S. w punkcie 4 kary grzywny wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego P. S. w podpunktach 2 i 3 niniejszego wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
5. na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego P. S. w podpunkcie 4 niniejszego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;
6. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1, 5 i 7a kk, art. 72 § 1a kk zobowiązuje oskarżonego P. S. do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby, powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby oraz powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną A. W. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 10 (dziesięć) metrów w okresie próby;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Otwocku na rzecz adw. G. B. kwotę 1.033,20 (tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złote, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu P. S. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalania oskarżonego P. S. od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym na niego przypadających w związku z czynami z art. 190 § 1 kk oraz 217 § 1 kk, za które został skazany, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;

V. kosztami sądowymi w postępowaniu odwoławczym związanymi z czynami z art. 288 § 1 kk, od których oskarżeni P. S. i M. J. (2) zostali uniewinnieni, obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 661/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 10 lutego 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 60/21			
1.2 Podmiot wnoszący apelacji			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w			

sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka	

	karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
1.		P. S.	Sytuacja materialna	Informacja e - (...) k.655
2.		M. J. (2)	Dotychczasowa karalność Sytuacja materialna Dotychczasowa karalność	Karta karna - k.660-661v Informacja e - (...) k.656

				Karta karna - k.658-659v
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Sytuacja materialna Dotychczasowa karalność	Informacje e - (...) Karty karne	Dokumenty sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty, które nie były kwestionowane i nie budziły żadnych wątpliwości.
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		

Lp.	Zarzut	
	<p><i>Prokurator we uniesionej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</i></p> <p>I. obrazę przepisów prawa procesowego, to jest art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego z naruszeniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, w sposób nie mający odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności treści zeznań D. W., A. G. (1) i A. W. co miało wpływ na treść wyroku uniewinniającego oskarżonych od popełniania wspólnie i w porozumieniu czynu z art. 288 § 1 k.k.</p> <p>II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym ustaleniu, że brak jest dowodów dających podstawę do przyjęcia, że oskarżeni dokonali wspólnie i w porozumieniu czynu z art. 288 § 1 k.k., gdyż nie zabezpieczono żadnych śladów pochodzących od oskarżonych wskazujących na ich sprawstwo, a sama okoliczność, że oskarżony P. S. wcześniej groził A. W. podpaleniem oraz był widziany w pobliżu miejsca zdarzenia nie może przesądzać o winie oskarżonych, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powinna prowadzić do uznania oskarżonych za winnych zarzucanego im występkę z art. 288 § 1 k.k.;</p> <p>III. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego P. S., polegającą na wymierzeniu mu za</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>czyn z art. 190 § 1 k.k. i 217 § 1 k.k. kar grzywny w wymiarze po 120 stawek dziennych ustając wysokość każdej stawki na kwotę 10 złotych oraz kary łącznej w wymiarze 150 stawek dziennych ustając wysokość każdej stawki na kwotę 10 złotych, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości w.w. czynów, sposób i okoliczności ich popełnienia, jak również względ na cele kary w zakresie jej oddziaływania społecznego z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, przemawiają za wymierzeniem wobec niego za każdy z czynów kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i środków karnych wskazanych w art. 93a k.k. zw. z art. 93b k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Jeśli chodzi o zarzuty dotyczące czynu z art. 288 § 1 kk, który mieli popełnić działający wspólnie i w porozumieniu oskarżeni P. S. i M. J. (2), to były bezzasadne.</p> <p>Na wstępie wskazać należy, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada</p>		

swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas,

gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo. Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy w tym zakresie i poczynił trafne ustalenia faktyczne, słusznie uniewinniając oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów. O ile nie ulega wątpliwości, że w/w byli skonfliktowani z pokrzywdzonymi A. G. (2) i A. W., mając oczywisty powód by dopuścić się przestępstwa na ich szkodę, a oskarżony P. S. zaledwie dzień wcześniej groził pokrzywdzonej A. W., w tym między innymi spaleniem komórki. Niemniej, zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił w sposób jednoznaczny stwierdzić, że dokonali tego obaj mężczyźni, a jeśli tylko jeden z nich, to który.

Równie dobrze oskarżony P. S. mógł popełnić tylko czyn z art. 190 § 1 kk, gdy tymczasem sprawcą przestępstwa z art. 288 § 1 kk mógł być jedynie oskarżony M. J. (2). Po pierwsze, nikt nie wdział, żeby któryś z nich lub obaj wchodzili lub wychodzili z tego miejsca, które nie było zamknięte i de facto każdy mógł się do niego bez trudu dostać. To, że - jak zeznały pokrzywdzona A. G. (2), pokrzywdzona A. W. i świadek D. W. - oskarżeni znajdowali się w pobliżu podczas akcji gaśniczej i cieszyli się z tego, co się stało było oczywiście niewystarczające. Tym bardziej, że obaj tam mieszkali i mieli prawo poruszać się po najbliższej okolicy, w tym chociażby w celu porąbania drewna, wyrzucenia śmieci czy udania się do sklepu.

Zatem nawet jeśli było tak jak wskazała w postępowaniu przygotowawczym świadek D. W., a więc że przed tym zdarzeniem obaj „kręcili się przy komórkach” - w postępowaniu sądowym odnosiła to już jedynie do oskarżonego P. S. - to nie potwierdzało to ich sprawstwa. Raz, że nie wiadomo, czy chodziło o tę konkretną komórkę. Dwa, że zwrot „kręcenie się” nie został przez w/w sprecyzowany, mogąc sprowadzać się do przechodzenia, które samo w sobie nie wyczerpuje znamion jakiegokolwiek czynu zabronionego. Gdyby oskarżeni, ewentualnie tylko oskarżony P. S., wchodzili lub wychodzili z komórki, to z pewnością w/w użyłaby innych słów. Niewątpliwie pomocne byłyby tu nagrania z monitoringu prywatnego lub miejskiego, którego jednak w tym miejscu nie odnotowano (k.37v) i nie sposób interpretować w/w słów w sposób oczekiwany przez skarżącego. Po drugie, w miejscu zamieszkania oskarżonych

nie ujawniono przedmiotów, które miałyby związek z podpaleniem, to jest substancji łatwopalnych i opakowań po nich (k.38). To, że oskarżony M. J. (2) pali, według pokrzywdzonych A. G. (2) i A. W. prosząc podczas akcji gaśniczej o papierosa, a co za tym idzie z pewnością dysponuje zapalniczką lub zapalkami nie oznacza automatycznie, że dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. W tym miejscu wskazać należy, że organy ścigania miały możliwość podjęcia czynności zmierzających do ustalenia czy na odzieży lub ciele, w szczególności dłoniach, oskarżonych znajdowały się ślady substancji łatwopalnych, które mogły o tego posłużyć. Tym bardziej, że jak wskazała pokrzywdzona D. W. przed tym zdarzeniem widziała w komórce mokrą plamę i czuła zapach benzyny. Nie zrobiły tego, czego oskarżeni nie mogą ponosić negatywnych konsekwencji. W tej sytuacji Sąd Rejonowy, kierując się między innymi regułą wyrażoną w art. 5 § 2 kpk i rozstrzygając nie dające się usunąć wątpliwości, których było tu bardzo dużo na korzyść oskarżonych, słusznie ich uniewinnił.

Co zaś się tyczy zarzutu odnoszącego się do czynów z art. 190 § 1 kk oraz 217 § 1 kk, które popełnił oskarżony P. S., to był zasadny.

Rażąca niewspółmierność kary sprowadza się do znacznej dysproporcji pomiędzy wymierzoną karą, środkiem karnym lub nawiązką a taką represją, która powinna być wymierzona, aby w odczuciu społecznym uznana została za sprawiedliwą. Nie każda więc nietrafność wymiaru środka represji karnej uzasadnia zmianę orzeczenia. Zarzut rażącej niewspółmierności

jest zasadny wtedy, gdy kara, środek karny lub nawiązka wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru (art. 53–56 kk). Zarzut ten może dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki lub innego środka albo ich wysokości, czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 143/20, rażąca niewspółmierność, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarty w wyroku z dnia 3 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 211/20. Wskazano w nim, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona

za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary. Trzeba pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Tym samym dopiero wykazanie rażącej niewspółmierności kary, a więc istnienia wyraźnej dysproporcji między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, uzasadnia korektę zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, oskarżony P. S. dopuścił się dwóch czynów na szkodę pokrzywdzonej A. W.. Czyn z art. 190 § 1 kk był wówczas zagrożony karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, a obecnie karą pozbawienia wolności do lat 3. Z kolei czyn z art. 217 § 1 kk był i jest zagrożony karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Oceniając stopień winy i społecznej szkodliwości, który był tu znaczny, należy wskazać, że to oskarżony doprowadził do zdarzenia, bez powodu wyzywając pokrzywdzoną. Znajdował się wówczas pod wpływem alkoholu i ewidentnie eskalował istniejący pomiędzy nimi konflikt. Kiedy zbliżył się do pokrzywdzonej,

dążąc do bezpośredniej konfrontacji, ta jedynie lekko go odepchnęła. Wówczas ten z całej siły kopnął ją w plecy. Następnie poszedł po siekiere i trzymając ją w dłoni groził pokrzywdzonej pozbawieniem życia oraz podpaleniem komórki i domu. Gdyby nie postawa rodziny pokrzywdzonej, w tym świadka D. W., która zabrała mu siekiere, uspokoiła i zaprowadziła do domu, to mogło dojść do tragedii.

Mając powyższe na uwadze, jak również zważywszy na fakt, że oskarżony naruszył nietykalność cielesną słabszej od siebie kobiety i użył do tego znacznej siły, a następnie groził jej nie tylko pozbawieniem życia, ale też zniszczeniem mienia, w tym przy użyciu niebezpiecznego przedmiotu, jakim niewątpliwie jest siekiera, wymierzone mu za każdy z czynów kary grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 10 złotych każda i w konsekwencji kary łącznej w wysokości 150 stawek dziennych po 10 złotych każda, która nie byłaby dla niego odczuwalna i nie zmieniłaby jego postępowania w przyszłości, najpewniej nie zostając uregulowana, były nie do zaakceptowania. Zdaniem Sądu Okręgowego rację ma skarżący, że odpowiednią reakcją byłyby tu kary jednostkowe i łączna pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Tym bardziej, że oskarżony jest już trzykrotnie karany, w tym raz za czyn z art. 190 § 1 kk, za który wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 21 marca 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 332/22 wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nie był to zatem incydent w jego życiu. Oskarżony ma niewątpliwie skłonności do tego typu zachowań

i tylko właściwa kara może im zapobiec.		
Wniosek		
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Otwocku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
O ile wniosek mógłby mieć zastosowanie w przypadku podzielenia zarzutów dotyczących czynów z art. 288 § 1 kk, o tyle był on niekompatybilny z zarzutem dotyczącym czynów z art. 190 § 1 kk oraz 217 § 1 kk. Nic bowiem nie stało na przeszkodzie, żeby zaskarżony wyrok w tym zakresie zmienić, a nie go uchylać, co też Sąd Okręgowy uczynił.		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego P. S. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>I. co do czynu w pkt. II:</p> <p>1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, tj.:</p> <p>a) uznania za wiarygodne w całości zeznań A. W. w części dotyczącej kierowania wobec niej gróźb karalnych przez oskarżonego P. S. jako</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

spójnych, logicznych i znajdujących potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym w tym zwłaszcza zeznaniach świadka D. W.,

b) uznania za wiarygodne w całości zeznań D. W. w zakresie do kierowania przez oskarżonego P. S. gróźb karalnych wobec A. W. jako spójnych, logicznych i korelujących z całokształtem zgromadzonego dowodowego,

c) uznania za wiarygodne zeznań A. G. (2) w zakresie dotyczącym kierowania przez oskarżonego P. S. gróźb karalnych wobec A. W.,

d) uznanie wyjaśnień oskarżonego P. S., co do kierowania gróźb karalnymi A. W. jako niewiarygodnych, sprzecznych ze zgromadzonym materiałem dowodowym i stanowiących przejaw linii obrony,

e) wyciągnięcie ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, wniosków z niego nie wynikających w zakresie dotyczącym kierowania przez oskarżonego P. S. gróźb karalnych wobec A. W.

- w sytuacji gdy prawidłowa analiza i ocena w/w dowodów przy uwzględnieniu pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie chociażby opinii sądowno - psychiatrycznej A. W. powinna prowadzić do wniosku, że zeznania A. W., D. W. oraz A. G. (2) w zakresie kierowania przez oskarżonego P. S. wobec A. W. gróźb karalnych nie zasługują na walor wiarygodności, a wyjaśnienia oskarżonego P. S. zasługują na walor wiarygodności w całości jako spójne, logiczne i konsekwentne, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych i w konsekwencji bezpodstawnym uznaniem, że

zachowanie oskarżonego P. S. wyczerpuje znamiona czynu stypizowanego w art. 190 § 1 k.k.

- art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku głównej, tj. pominięcia istotnych okoliczności zawartych w materiale dowodowym uznanym za wiarygodny przez Sąd I instancji, zawartym w zeznaniach A. W. oraz świadka D. W., a które powinny stanowić podstawę ustaleń faktycznych, to jest faktu, że A. W. znajdowała się w domu w trakcie rzekomego kierowania wobec jej osoby gróźb karalnych przez oskarżonego P. S. oraz że miały one charakter ogólny, a nie były skierowane konkretnej osoby,

2) błąd w ustaleniach przyjęty za podstawę wyroku i polegający na:

- błędnym przyjęciu, że oskarżony P. S. popełnił przypisany mu czyn, podczas gdy brak jest wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o winie oskarżonego P. S. co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania za czyn z art. 190 § 1 k.k.

II. co do czynu w pkt. III:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, tj.:

a) uznania za wiarygodne zeznań A. W. w części dotyczącej naruszenia nietykalności cielesnej przez oskarżonego P. S. jako spójnych, logicznych i znajdujących

potwierdzenie w zgromadzonym w materiale dowodowym w tym zwłaszcza zeznaniach świadka D. W.,

b) uznania za wiarygodne zeznań D. W. w części dotyczącej naruszenia nietykalności cielesnej A. W. przez oskarżonego P. S. jako spójnych, logicznych i korelujących z całokształtem zgromadzonego materiału dowodowego,

- w sytuacji gdy prawidłowa analiza i ocena w/w dowodów przy uwzględnieniu pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, chociażby opinii sądowo-psychiatrycznej A. W. czy też wyjaśnień oskarżonego P. S. powinna prowadzić do wniosku, że zeznania A. W., D. W. w części dotyczącej naruszenia nietykalności cielesnej A. W. nie zasługują na walor wiarygodności, a wyjaśnienia oskarżonego P. S. zasługują na walor wiarygodności w całości jako spójne, logiczne i konsekwentne, a ponadto nie zostały zakwestionowane przez Sąd I instancji, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych i w konsekwencji bezpodstawnym uznaniem, że zachowanie oskarżonego P. S. wyczerpuje znamiona czynu stypizowanego w art. 217 § 1 k.k. ewentualnie, że nie zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 217 § 2 k.k.

- art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, tj. pominięcia istotnych okoliczności zawartych w materiale dowodowym uznanym za wiarygodny przez Sąd I instancji, zawartym w zeznaniach świadka D. W., A. G. (2) oraz oskarżonego P. S., a które

	<p>powinny stanowić podstawę ustaleń faktycznych, to jest faktu, że A. W. swoim zachowaniem prowokowała oskarżonego P. S. zachowując się wulgarnie i prowokująco, pomimo zwracania uwagi przez A. G. (2) oraz naruszyła nietykalność cielesną oskarżonego P. S. popychając go,</p> <p>2) błąd w ustaleniach przyjęty za podstawę wyroku i polegający na:</p> <p>- błędnym przyjęciu, że oskarżony P. S. popełnił przypisany mu czyn, podczas gdy brak jest wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o winie oskarżonego P. S., co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania za czyn z art. 217 § 1 kk ewentualnie braku uznania, że zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 217 § 2 k.k. w następstwie tego odstąpienia od wymierzenia mu kary.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Ilość, rodzaj i wzajemne powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne.</p> <p>Na wstępie wskazać należy, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie</p>		

wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylene się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji

i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo. Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy w tym zakresie i poczynił trafne ustalenia faktyczne, słusznie stwierdzając winę oskarżonego w odniesieniu do czynów z art. 190 § 1 kk oraz 217 § 1 kk. Skarżący skupił się przede wszystkim na konflikcie istniejącym pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzoną A. W. i świadkiem D. W., których depozycje miały tu kluczowe znaczenie. O ile ów konflikt jest poza sporem, o tyle tak Sąd Rejonowy, jak i Sąd Okręgowy nie stwierdzili, żeby miał wpływ na zeznania w/w. Były

one nie tylko spójne, logiczne i wzajemnie uzupełniające się, ale też spontaniczne, wyważone i dokładne. To oskarżony zapoczątkował to zdarzenie, wyzywając pokrzywdzoną i to on eskalował zaistniałą sytuację. Pokrzywdzona odepchnęła go, ale raz, że zrobiła to lekko, a dwa, że to oskarżony do niej podszedł i dążył do bezpośredniej konfrontacji, na co zareagowała. Nie sposób uznać, żeby było to zachowanie prowokacyjne. Mimo to oskarżony kopnął ją z całej siły w plecy, a następnie groził jej pozbawieniem życia oraz spaleniem komórki i domu, w tym przy użyciu siekiery, po którą specjalnie poszedł. O ile jak ustalił Sąd Rejonowy pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzoną dochodziło w przeszłości do sprzeczek, w tym wzajemnych wyzwisk, o tyle w tej konkretnej sytuacji jedyną osobą, do której można było mieć zastrzeżenia dotyczące sposobu zachowania był oskarżony. Oskarżony, który znajdował się pod wpływem alkoholu i nie panował nad swoim postępowaniem, twierdząc później, że takiej sytuacji w ogóle nie było. Jego wyjaśnienia słusznie zostały zatem słusznie zakwestionowane.

W opinii sądu - psychologicznej dotyczącej pokrzywdzonej, której przedmiotem były depozycje złożone w postępowaniu sądowym, wskazano że w/w złożyła zasadniczo konsekwentne zeznania, abstrahując od malejącego stopnia ich szczegółowości i drobnych nieścisłości wynikających z wpływu latencji czasu i możliwości intelektualnych. Pokrzywdzona nie wykazała natomiast skłonności do uzupełnienia luk w pamięci treściami konfabulowanymi lub fantazjami. Na treść jej zeznań niewidoczny był wpływ osób trzecich. To, że pokrzywdzona

leczyła się psychiatrycznie, a w w/w opinii odnotowano poziom rozwoju umysłowego poniżej przeciętnej, osłabienie funkcji poznawczych i kontroli emocji, zakłócona z uwagi na cechy dysfunkcji (...) oraz osłabienie funkcjonowania intelektualnego zdolność przyswajania, przechowywania i odtwarzania informacji nie podważa wartości jej depozycji. Wprawdzie we wnioskach podano, że „świadek wykazywała skłonności do uzupełniania luk w pamięci treściami konfabulowanymi”, jednak w treści zawarto zupełnie przeciwne stanowisko (str. 1), z czego - w zestawieniu z pozostałymi sformułowaniami - należy wnioskować, że było to efektem omyłki pisarskiej. Zwłaszcza, że na końcu wniosków biegła wprost wskazała, że pokrzywdzona „zeznania składała w oparciu o własne przeżycia i obserwacje”.

Jednocześnie podkreślić należy, że zeznania, które oceniała w/w opinia zostały złożone po ponad 2 latach od zdarzenia. Tym samym pokrzywdzona miała prawo nie pamiętać wielu szczegółów. To samo dotyczyło się zresztą świadka D. W.. Tak w ocenie Sądu Rejonowego, jak i Sądu Okręgowego kluczowe były tu zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. Miały one miejsce wkrótce po zdarzeniu i najlepiej odzwierciedlały przebieg wydarzeń. Co do adresata gróźb, to nie ulega wątpliwości, że osobą, na której oskarżony od początku skupiał swoją agresję była pokrzywdzona. Nie zmienia tego fakt, że później pojawili się tam członkowie jej rodziny, w tym świadek D. W.. Z zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym, które były kluczowe w realiach

niniejszej sprawy nie wskazano, żeby groźby były wypowiedane pod nieobecność pokrzywdzonej. Wręcz przeciwnie, wynika z nich, że pokrzywdzona cały czas była tam obecna. Wprawdzie pod koniec zdarzenia pojawiła się tam świadek D. W., która odebrała oskarżonemu siekiere, uspokoiła i zaprowadziła do domu, jednak było to już po popełnieniu przez niego zarzucanego mu czynu. W/w świadek nie tylko słyszała groźby, które wypowiadał wobec pokrzywdzonej, ale widziała także naruszenie jej nietykalności cielesnej. Sam fakt pokrewieństwa jest niewystarczający do podważenia jej relacji. Oczywiście, tego typu świadek może mieć interes w zeznawaniu na korzyść jednej i niekorzyść drugiej osoby, jednak tak Sąd Rejonowy, jak i Sąd Okręgowy nie dopatrzył się składania depozycji niezgodnych z rzeczywistością.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego P. S. od popełnienia zarzucanych mu w pkt. II i III czynów; ewentualnie uniewinnienie oskarżonego P. S. od popełnienia zarzucanego mu w pkt. II czynu i odstąpienie od wymierzenia kary, co do zarzucanego P. S. w pkt. III czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

Z opisanych wyżej względów wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie. Oskarżony naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonej, a następnie jej groził. Nie stwierdzono, żeby w tej konkretnej sytuacji pokrzywdzona zachowała się w

<p>sposób prowokacyjny. Wprawdzie odepchnęła oskarżonego, ale zrobiła to lekko i w odpowiedzi na dążenie przez oskarżonego, który do niej podszedł, zmierzając do bezpośredniej konfrontacji. W odpowiedzi oskarżony z całej siły kopnął ją w plecy.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.3 1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów z art. 288 § 1 kk.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>		
<p>Jak już wyżej wskazano, wbrew twierdzeniom prokuratora zgromadzony materiał dowody nie dostarczył dowodów winy oskarżonych. Z tych względów</p>		

zaskarżony wyrok w tym zakresie utrzymano w mocy.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Kary i inne konsekwencje prawne czynów z art. 190 § 1 kk oraz 217 § 1 kk popełnionych przez oskarżonego P. S..		
Zwięźle o powodach zmiany		
<p>Jak już wyżej wskazano, zgodnie z twierdzeniami prokuratora wymierzone oskarżonemu P. S. kary - tak jednostkowe, jak i łączna - były rażąco łagodne. Z tych względów Sąd Okręgowy, uchylając rozstrzygnięcia z punktów 5 i 6 dotyczące kary łącznej grzywny i zaliczenia na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, w miejsce orzeczonych wobec oskarżonego w punktach 3 i 4 kar grzywny wymierzył mu kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, a następnie karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby. Dodatkowo zobowiązano oskarżonego do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby, powstrzymania się od nadużywania alkoholu oraz powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną A. W. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 10 metrów w okresie próby.</p> <p>Biorąc pod uwagę, że w chwili popełnienia przedmiotowych czynów oskarżony nie był skazany</p>		

na karę pozbawienia wolności, będąc karany za ledwie jeden raz za czyn z art. 193 kk, za który wymierzono mu karę grzywny, możliwe było skorzystanie z w/w instytucji. Dzięki temu postępowanie oskarżonego zostanie poddane próbie, a istotne znaczenie będą miały tu zastosowane obowiązki. Zważywszy na okoliczność, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało częste nadużywanie alkoholu, pod wpływem którego oskarżony znajdował się w czasie popełnienia przedmiotowych czynów, powinien się od tego powstrzymać. Musi też zaniechać kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania do niej. Sprawi to, że orzeczona kara nie tylko nie zostanie zarządzona, ale też nie popełni kolejnego przestępstwa na jej szkodę.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia

art. 439 k.p.k.

Zwięzle o powodach uchylecia.

Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości

art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięzle o powodach uchylecia.

Konieczność umorzenia postępowania

art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem

szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
P. S. P. S., M. J. (2)	III-V V	Biorąc pod uwagę, że w postępowaniu odwoławczym uczestniczył obrońca oskarżonego z urzędu, na jego wniosek przyznano mu wynagrodzenie w kwocie 1.033,20 złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu P. S. z urzędu

w postępowaniu odwoławczym. Wzięto zatem pod uwagę wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. o sygn. akt SK 78/21, z którego wynika brak podstaw do rozróżnienia w rozporządzeniu w tym zakresie wynagrodzenia obrońców z urzędu i z wyboru. Obowiązywała zatem stawka za postępowanie odwoławcze nie w wysokości 420 złotych, ale w wysokości 840 złotych. Powyższe przewiduje § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r.

Ponadto z uwagi na fakt, że oskarżony P. S. jest pozbawiony wolności i nie uzyskuje dochodów, na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 633 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 635 kpk zwolniono go od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym na niego przypadających w związku z czynami z art. 190 § 1 kk oraz 217 § 1 kk, za które został prawomocnie skazany, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Zważywszy na prawomocne uniewinnienie oskarżonych P. S. i M. J. (2) od czynów z art. 288 § 1 kk, związanymi z nimi kosztami sądowymi w postępowaniu odwoławczym na podstawie art. 633 kpk w zw. z art. 636 § 2 kpk obciążono Skarb Państwa.

7. **PODPIS**

0.11.3 Granice zaskarżenia

Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 10 lutego 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 60/21		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

0.11.3	Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 1		

Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 10 lutego 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 60/21		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana